

Pras ba, kas celta 2006. gada 12. aprīlī — Vodafone Spaña un Vodafone Group pret Eiropas Kopienų Komisiju

(Lieta T-109/06)

(2006/C 131/85)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dal bnieki

Prasītājas: *Vodafone Spaña, SA*, Madride (Spānija) un *Vodafone Group plc, Newbury* (Apvienotā Karaliste) (pārstāvji — *J. Flynn, QC, E. McKnight* un *K. Fountoukakos-Kyriakakos, Solicitors*)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Pras t ju pras jumi:

— atcelt Komisijas lēmumu, kas ietverts tās 2006. gada 30. janvāra vēstulē, kas adresēta Spānijas CMT;

— piespriest Komisijai atlīdzināt *Vodafone* tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas lūdz atcelt Eiropas Kopienų Komisijas lēmumu, kas ietverts 2006. gada 30. janvāra vēstulē Spānijas *Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones* (turpmāk tekstā — “CMT”), kas pieņemts saskaņā ar 7. pantu Direktīvā 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem ⁽¹⁾ (turpmāk tekstā — “Pamatdirektīva”).

Ar apstrīdēto lēmumu Komisija Pamatdirektīvas 7. pantā paredzētās pirmās izmeklēšanas fāzes beigās un neuzsākot tālāku divu mēnešu izmeklēšanu atbilstoši 7. panta 4. punktam (turpmāk tekstā — “otrā fāze”) apstiprināja ierosināto pasākumu, par kuru CMT bija paziņojusi Komisijai, ar kuru CMT bija provizorisks nolēmumi:

- i) atzīt, ka *Vodafone* un diviem citiem uzņēmumiem (*Telefónica* un *Amena*) kopā bija nozīmīga tirgus vara, tā kā tie kopā bija dominējošā stāvoklī vairumtirdzniecības tirgū piekļuvei un izejošajiem zvaniem publiskajos mobilo telefonu tīklos Spānijā un
- ii) uzlikt šiem trim uzņēmumiem pienākumu pieņemt saprātīgus lūgumus nodrošināt piekļuvi to tīkliem un piedāvāt saprātīgus noteikumus piekļuves pakalpojumu sniegšanai.

Prasītājas norāda, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj Pamatdirektīvas 7. pantu, tā kā Komisijai būtu bijis jāuzsāk izmeklēšanas otro fāzi, jo tai

- i) būtu bijis jāaptver, ka CMT, ņemot vērā pierādījumus un pamatojumu, kas ietverts ierosinātajā pasākumā, nevarēja pamatot kopēju nozīmīgu tirgus varu;

ii) būtu bijis jāidentificē nopietnas šaubas par to, vai CMT bija pareizi atbilstoši Tiesas un Pirmās instances tiesas judikatūrai piemērojusi nozīmīgas tirgus varas jēdzienu; un

iii) būtu bijis jāidentificē nopietnas šaubas par to, vai CMT bija pārbaudījusi un izvērtējusi visus nozīmīgos pierādījumus.

Turklāt prasītājas apgalvo, ka apstrīdētais lēmums izraisa nevienlīdzīgu attieksmi pret uzņēmējiem, kuri atrodas salīdzināmās situācijās un rada šķēršļus vienotajam tirgum, tā kā lēmums neatbilst citiem lēmumiem, kuri pieņemti atbilstoši Pamatdirektīvas 7. pantam.

Visbeidzot prasītājas norāda, ka Komisija pārkāpa prasītāju procesuālās tiesības, neuzsākot izmeklēšanas otro fāzi un liedzot prasītājām iespēju Komisijas izmeklēšanas pirmās fāzes laikā iesniegt apsvērumus par papildu informāciju, ko Komisija bija ieguvusi no CMT.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (Pamatdirektīva) (OV 2002 L 108, 33. lpp.)

Pras ba, kas celta 2006. gada 7. aprīlī — Inter-IKEA pret ITSB

(Lieta T-112/06)

(2006/C 131/86)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dal bnieki

Prasītāja: *Inter-IKEA Systems BV, Delft* (Nīderlande) (pārstāvji — *Jonas Gulliksson* un *Jens Olsson, juristi*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otrs procesa Apelāciju padomē dalībnieks: *Walter Waibel*

Pras t jas pras jumi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā tiesvedībā un procesā par spēkā neesamību ITSB.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīme, kuru lūdz atzīt par spēkā neesošu: Grafiska preču zīme "idea" attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kuri ietilpst 16., 20. un 42. klasē (Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums Nr. 283 952)

Kopienas preču zīmes īpašnieks: Walter Waibel

Lietas dalībnieks, kas lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu: Inter IKEA Systems B.V.

Personas, kas lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu, preču zīmes tiesības: Vairākas Kopienas un valsts grafiskas un vārdiskas preču zīmes attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 16., 20. un 42. klasē

Anulēšanas nodaļas lēmums: Atzīt preču zīmi "idea" par spēkā neesošu

Apelāciju padomes lēmums: Noraidīt lūgumu atzīt preču zīmi par spēkā neesošu

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārņēmums.

Prasība, kas celta 2006. gada 10. aprīlī — Fjord Seafood Norway un citi pret Padomi

(Lieta T-113/06)

(2006/C 131/87)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Fjord Seafood Norway AS (Oslo, Norvēģija), Fjord Seafood Scotland Farming Ltd (Isle of Lewis, Apvienotā Karaliste), Alsaker Fjordbruk AS (Onarheim, Norvēģija) (pārstāvji — J. Juuhl-Langseth un P. Dyrberg, juristi)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Padomes Regulu Nr. 85/2006 tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Fjord Seafood Norway AS;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji vai nu izved saimniecībās izaudzētos lašus no Norvēģijas uz Kopienu vai arī ražo tos Kopienā. Apstrīdētā regula nosaka antidempinga maksājumus par saimniecībās audzētiem Norvēģijas izcelsmes lašiem.

Sava prasības pieteikuma pamatojumam prasītāji, pirmkārt, norāda, ka apstrīdētajā regulā ir nepareizi definēti un piemēroti jēdzieni "Kopienas ražošanas nozare". Prasītāji uzskata, ka apstrīdētā regula definēja Kopienas ražošanas nozares ciestos zaudējumus tādā veidā, ka tie attiecās uz mazāk par 5 % no kopējās Kopienas ražošanas, it īpaši pamatojoties uz to, ka citi Kopienas ražotāji ir Norvēģijas īpašumā vai ir ar to saistīti. Viņi uzskata, ka tādēļ apstrīdētā regula pārkāpa EEZ līgumu, it īpaši uzņēmējdarbības brīvības, kapitāla brīvas aprites un nediskriminācijas pilsonības dēļ principus, pamatregulu⁽¹⁾ un [EKL] 253. pantu.

Turklāt prasītāji apstrīd, ka saskaņā ar definīciju apstrīdētajā regulā Kopienas ražošanas nozare ietver tikai saimniecībās audzētu lašu ražotājus. Viņi norāda, ka pārstrādes rūpniecība arī bija jāiekļauj definīcijā, jo minētie laši tiek arī pārstrādāti, un, nosakot maksājumus, bija jāņem vērā pārstrādes izmaksas.

Prasītāji arī norāda, ka apstrīdētā regula nepareizi novērtēja dempingu un zaudējumus, pamatojoties uz datiem par 25 ES dalībvalstīm, lai gan lielākajā daļā izmeklēšanas laika ES sastāvēja no 15 dalībvalstīm. Norvēģijas eksportētāju tirgus rīcība desmit jauno dalībvalstu tirgos, kurām nav saimniecībās audzētu lašu ražošanas, pirms 2004. gada 1. maija nevar tikt uzskatīta par dempingu ar sekām, kas rada zaudējumus Kopienas ražošanai.

Turklāt prasītāji arī uzskata, ka sūdzību iesniedzēju un Norvēģijas eksportētāju iesniegtie paraugi, kas tika izmantoti, nav raksturospējīgi, ka apstrīdētā regula nepierādīja cēloņsakarības pastāvēšanu starp Norvēģijas importu un zaudējumiem un neizvērtēja, vai ASV un Kanādas importa radītie zaudējumi netika piedēvēti Norvēģijas importam. Tie arī uzskata, ka apstrīdētā regula nepareizi zaudēto Kopienas ražošanas tirgus daļu automātiski identificēja kā zaudējumu, ka nodokļu maksājumu aprēķināšanai izmantotie valūtas apmaiņas kursi bija kļūdaini, ka fileju importa cenu bāze ir kļūdaina un ka atruna šajā sakarā bija nepietiekama. Visbeidzot, tie apgalvo, tika nepareizi noteiktas prasītāja Fjord Seafood Norway ražošanas izmaksas.

⁽¹⁾ Padomes 1995. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV L 56, 1. lpp.)